

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 -6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 529 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΔΕΙΞΕ ΜΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Πρόκλησις

Πρόκλησις και παράκλησις. Τήν πρόκλησι τήν αντιπαρέρχεται ό Έσταυρωμένος, όπως αντιπαρέρχεται όλες τίς προκλήσεις τών άσεβών. Προκλητικά θαύματα δέν πραγματοποιεί, άφοϋ τό θαύμα προϋποθέτει πίστι, προσευχή και αναγκαιότητα. Στους Ίουδαίους, πού κάτω άπ' τό Σταυρό Τόν προκαλοϋν για θαύμα, δέν ύπάρχουν τά στοιχειά αυτά.

- Άν πιστευαν στό Χριστό, δέν θά Τόν παρέδιναν στον Πιλάτο, νά σταυρωθή.
- Άν προσεύχονταν στό Χριστό, δέν θά βλασφημοϋσαν ούτε θά Τόν χλεύαζαν.
- Άν Τόν είχαν ανάγκη, δέν θά προτιμοϋσαν τον Βαρραβᾶ αντί Έκεινου.

Νά γιατί ό Χριστός δέν δέχεται. Δέν ικανοποιεί τό αίτημά τους. Δέν εύαισθητοποιείται στην πρόκλησί τους. Τόν προκαλοϋν: «Καταβάτω άπό του Σταυρού, ίνα ιδωμεν και πιστεϋσωμεν» (Μάρκ. ιε' 32).

Γι' αυτό μόνο δέν κατεβαίνει άπ' τό Σταυρό; Έπειδή τό ζητάει ή πρόκλησις τών άσεβών; Άσφαλώς και για άλλους λόγους.

● Ό άρχιμάστορας δέν κατεβαίνει άπ' τή σκαλωσιά, άν δέ τελειώση τό έργο. Ό Σταυρός είναι ή σκαλωσιά τής Άναστάσεως. Ό Χριστός είναι ό πρωτομάστορας τής Άγάπης. Θα κατεβή, όταν τελειώση τό έργο Του. Τό «τετέλεσται» (Ίωαν. ιθ' 30) θά τό πή, όταν Έκεινος θελήση.

● Ό ήρωας δέν σταματά τή μάχη, παρά όταν καταβάλή τον έχθρό και καταλάβη τό ύψωμα. Ό Σταυρός είναι τό μετερίζι του Χριστού. Άπ' εκεί δίνει τή μάχη. Θα κατεβή, όταν κατακτηθή τό ύψωμα, πού λέγεται Άνάστασις.

Παράκλησις εύσεβών

'Άλλ' ένώ δέν άπαντᾶ ό Έσταυρωμένος στην πρόκλησι τών άσεβών, άπαντᾶ στην παράκλησι τών πιστών. Στο «Σήμερον κρεμάται...», πού ψάλλεται τή Μ. Παρασκευή, τελειώνουμε μ' αυτό: «Δείξον ήμίν και τήν ένδοξόν Σου Άνάστασιν».

Ἐμεῖς, Κύριε, δέν θέλουμε νά κατεβῆς πρόωρα ἀπ' τό Σταυρό. Κάτι τέτοιο θά-ταν σάν νά λέγαμε νά βγῆ πρόωρα ἀπ' τό χειρουργεῖο ὁ γιατρός.

Ἐμεῖς, Κύριε, καί μ' αὐτούς πού ἀπό κακία Σέ ἀνέβασαν στό Σταυρό δέν συμφωνοῦμε, ἀλλά δέν συμφωνοῦμε καί νά σταματήσῃ τό ἔργο, πού ἀπό ὑψίστη ἀγάπη ἐπιτελεῖς στό Σταυρό. Εἶναι ἡ λεπτότερη ἐπέμβασις τῆς ἀγάπης Σου.

Ἐμεῖς ζητᾶμε: Ὅπως ἔδειξες τό Σταυρό Σου, ἔτσι νά μᾶς δείξης καί τήν Ἀνάστασι Σου. «Δείξον ἡμῖν καί τήν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν». Γιατί; Δέν θά προλάβουμε νά δοῦμε τήν Ἀνάστασι;

• Ὑπάρχουν καί οἱ ἄνθρωποι, πού δέν προλαβαίνουν νά δοῦν τήν Ἀνάστασι. Τρέχουν τή Μεγ. Πέμπτη, τή Μεγ. Παρασκευή, τό Μ. Σάββατο, γιά «νά κάνουν ἀνάστασι». Ἀλλά μερικοὶ δέν προλαβαίνουν. Τούς προλαβαίνει ὁ θάνατος. Σκοτώνονται στούς δρόμους.

Δεῖξε καί γι' αὐτούς τήν Ἀνάστασι! Νά φτάσουν ἀβλαβεῖς, ἀλλά πρό παντός νά ἐπιστρέψουν ἀναστημένοι.

• Ὑπάρχουν κι ἄλλοι, πού δέν προλαβαίνουν νά δοῦν τήν Ἀνάστασι. Δέν τήν θέλουν. Μόλις πρωτοεμφανιστῆ ἡ Ἀνάστασις, μόλις χτυπήσουν οἱ καμπάνες, φεύγουν, σάν νά φοβοῦνται τήν Ἀνάστασι! Φεύγουν κυνηγημένοι ἀπ' τήν ἀσέβεια. Χάνουν τήν Ἀνάστασι, τό Ἀναστάσιμο τραπέζι, γιά τή... μαγειρίτσα!

Δεῖξε καί σ' αὐτούς, Κύριε, τήν Ἀνάστασι! Φώτισέ τους νά θαυμάσουν καί νά ζήσουν τήν Ἀνάστασι.

• Θά προλάβουμε νά δοῦμε τήν Ἀνάστασι; Ὁ Ἰούδας δέν πρόλαβε νά τήν δῆ. Πῆρε τά μάτια του ἀπ' τήν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως, τό Σταυρό κι ἔσυρε μελαγχολικά τά βήματά του στό σχοινί τῆς ἀπελπισίας, στήν κρεμάλα. «Καί ἀπελθὼν ἀπήγγατο» (Ματθ. κζ' 5).

• Θά προλάβουμε νά δοῦμε τήν Ἀνάστασι; Τήν ἀνάστασι τῶν δικῶν μας; Νά δοῦμε τούς ἀσθενεῖς νά σηκώνωνται, τούς πλανεμένους νά ἐπιστρέφουν στήν ἀλήθεια, τὰ παιδιά τῶν ναρκωτικῶν ν' ἀπεξαρτῶνται ἀπ' τό φρικτό ἀγ-

κάλιασμα τοῦ θανάτου; Θά προλάβουμε, Κύριε; Μήπως γιά πολλές περιπτώσεις εἶναι πλέον ἀργά;

Δεῖξε, Κύριε, τήν ἀνάστασι Σου γιά ὅλα αὐτά τὰ παιδιά Σου!

• Θά προλάβουμε νά δοῦμε τήν ἀνάστασι, πού ὡς ἁμαρτωλοὶ ποθοῦμε, τή δική μας ἀνάστασι; Ν' ἀποκαθηλωθοῦμε ἐπί τέλους ἀπ' τὰ ἁμαρτήματά μας, ἀπ' τὰ πάθη μας, νά μετανοήσουμε;

• Θά προλάβουμε νά δοῦμε στὸν τόπο μας τήν Ἀνάστασι, ν' ἀνασταίνεται ἡ πατρίδα μας ἀπ' τὸν τάφο τῆς ὑπογεννητικότητας;

Τά λουλούδια

«Δείξον ἡμῖν τήν ἀνάστασιν»!

Ἄπαντᾶ ὁ Ἐσταυρωμένος:

—Ἦδη σᾶς ἔχω δεῖξει τόσες φορές τήν Ἀνάστασι.

Ὅταν τὰ λουλούδια ἀνθίζουν τήν ἀνοιξι, τήν ἀνάστασι δείχνουν. Κάθε λουλούδι, ἂν τό ρωτήσετε, «ἀπό ποῦ ἔρχεσαι καί ποῦ πηγαίνεις;» θ' ἀπαντήσῃ: «Ἀπ' τήν ταφή τοῦ χειμῶνα ἔρχομαι καί τήν ἀνάστασι πάω νά φέρω σ' ἄλλα μέρη».

—Καί σήμερα, Μ. Παρασκευή, πάνω ἀπ' τό Σταυρό μου, τήν Ἀνάστασι δείχνω.

Τελῶ τό ἔργο, πού ὑποσχέθηκα. Εἶχα πει: «Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν» (Ἰωάν. β' 19-21). Τότε νόμιζαν, ὅτι μιλοῦσα γιά τό λιθόκτιστο ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐγὼ μιλοῦσα γιά τό θεόκτιστο Ναὸ τοῦ σώματός μου. Ἦδη αὐτό κάνω. Ἀνεβασμένος στό Σταυρό λειτουργῶ τήν ἀναπαλαίωσι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναπλάθω τὸν ἄνθρωπο, γιά νά ἐπανέρθῃ στό ἀρχαῖο κάλλος.

• Ἄν Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ἀνθρώπου, στό Σταυρό ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει τό νέο ὕλικο οἰκοδομῆς, πού κάνει τὸν ἄνθρωπο νά μὴ γκρεμίζεται ποτέ. Τό ὕλικό αὐτό λέγεται Αἷμα Χριστοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀνακαινώνεται, ἀνανεώνεται, ἀφθαρτοποιεῖται.

«Δείξον ἡμῖν τήν ἀνάστασιν»!

—Σᾶς δείχνω ἀναστάσεις τόσων ἀνθρώπων, ἰδίως σήμερα, Μ. Παρασκευή.

• Ἄν ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ ἐνέργεια, πού ἀνασύρει πτώματα καί τὰ ζωοποιεῖ, τότε βλέπουμε τήν ἀνάστασι τοῦ ἐνός ἀπ' τοῦ συσταυρωθέντος ληστής. Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ στή μέση δύο ἄλλων σταυρῶν, μεταξύ δύο ληστῶν. «Καί σὺν αὐτῶ σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καί ἓνα ἐξ εὐωνύμων» (Μάρκ. ιε' 27).

Κάποτε εἶχε λεχθῆ προφητικά ἀπ' τὸν πρεσβύτερο Συμεῶν γιὰ τὸ Χριστό: «Οὗτος κεῖται εἰς πῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν» (Λουκ. β' 34). Τώρα βλέπουμε τὸ Σταυρὸ Του ἀνάμεσα στὰ δύο, σέ μιὰ πτώσι καί σέ μιὰ ἀνάστασι.

Ὁ ἓνας ληστής, ὁ ἐξ ἀριστερῶν, ἀπτόητος στήν πῶσι του. Μέχρι νὰ βγῆ ἡ ψυχὴ του βλαστημάει τὸ Χριστό. Δέν βλέπει τὸν πόνο του. Ἡδονίζεται νὰ βλαστημάει τὸ Χριστό!

Ὁ ἄλλος ληστής, ὁ ἐκ δεξιῶν, ἀπ' τὴν πῶσι βρέθηκε στήν Ἀνάστασι. Μέ τὴ θεολογία τῆς μετανοίας ἀναφωνεῖ: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. κγ' 42).

• Ἄν ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἀνάσυρσις, ἀνύψωσις, τότε ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ γερανός τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ ἀνυψωτικό μηχανήμα, πού εἶχε ὑποσχεθῆ, ὅταν ἔλεγε: «Ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν» (Ἰωάν. ιβ' 32). Τὸν πρῶτο, πού ἀνέγκυσε μέ τὴ δύναμι τῆς ἀναστάσιμης ἀγάπης Του, μέ τὸ μοχλὸ τοῦ Σταυροῦ, εἶναι ὁ ληστής. Τοῦ χάρισε τὴν ἄφεσι ὄλων τῶν ἐγκλημάτων του. Καί μόνο;...

• Ἄν ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ ξεκλείδωμα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τὸ ἀνοιγμα τῆς πύλης τοῦ παραδείσου, τότε τὸ πρῶτο εἰσιτήριο τῆς Ἀναστάσεως δόθηκε τῇ Μεγ. Παρασκευῇ. Τὸ χάρισε ὁ Ἐσταυρωμένος στό ληστή: «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. κγ' 43). Ὁ Σταυρός εἶναι τὸ ἐκδοτήριον εἰσιτηρίων μέ τὴν Ἀνάστασι γιὰ τὸν Παράδεισο.

Λαός - Λύσις - Λύτρα

«Δεῖξον ἡμῖν τὴν ἀνάστασιν»!

Σάν ν' ἀπαντᾷ ὁ Ἐσταυρωμένος:

—*Καί ἄλλη ἀνάστασι θά σᾶς δείξω σήμερα. Εἶναι ἡ καθολικὴ ἀνάστασις.*

• Ἄν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σωτηρία γιὰ ὄλους, τότε δέν πρόκειται γιὰ μεμονωμένο ἢ ἀτομικὸ γεγονός. Εἶναι καί προσωπικὸ καί κοινωνικὸ.

Στό Σταυρὸ βλέπουμε τὰ τρία Λ. Δέν εἶναι οἱ τρεῖς λαμπάδες, πού ἀνάβουμε πάνω στό Σταυρό. Εἶναι τὰ τρία Λ., πού ἐνυπάρχουν στό Σταυρό:

Λαός - Λύσις - Λύτρα.

• Πάνω στό Σταυρὸ ἀνθίζει ὀλη ἡ φύσις. Σῶζεται ὁλος ὁ λαός. Καθιερώνεται καί σφραγίζεται μέ τὸ Αἷμα τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, πού σημαίνει Σωτήρας ὄλου τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ ψάλλουμε: «Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, ζωὴ καί ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ Σου» (τροπάριο μετὰ τὸ «Σήμερον κρεμάται...»).

• Μέ τὸ Σταυρὸ βρίσκει λύσι τὸ ἄλυτο. Ὁ Γόρδιος δεσμός ἦταν τόσο μπλεγμένος, πού δέν λυνόταν μ' ἄλλο τρόπο, παρά μόνο μέ τὸ ξίφος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ἐτσι ἀνοιξε ὁ δρόμος γιὰ τὴν κατὰκτησι τοῦ κόσμου.

Ὁ Σταυρός εἶναι τὸ ξίφος τῆς παντοδύναμης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἐκοψε τὰ δεσμά τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Ἐτσι ἀνοιξε ὁ δρόμος γιὰ τὴν λεωφόρο τῆς Ἀναστάσεως.

• Πάνω στό Σταυρὸ προπλήρωσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός τῆς ἀφράστου οἰκονομίας, τὰ λύτρα καί μᾶς ἐξαγόρασε ἀπ' τὸ σκλαβοπάζαρο τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Γι' αὐτὸ καί ψάλλουμε τὸν ὕμνο ἀπὸ λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Γαλ. γ' 13): «Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρης τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ σου αἵματι τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς...» (ἀπολυτικίον τῆς Μ. Παρασκευῆς).

Ὁ Σταυρός εἶναι γεγονός: «Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγᾶσῃς τὴν ἄφεσιν» (μακαρισμὸς Μ. Παρασκευῆς).

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἀναμενόμενη γιὰ ὄλους: «Δεῖξον ἡμῖν καί τὴν ἐνδοξὸν Σου Ἀνάστασιν»!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀράκης

Ἡ Θεολογία στή ζωή μας

Ὁρθοδοξία ἢ ὀρθοδοξολογία;

Τό πιό σοβαρό ζήτημα

Επιπόλαια ἢ σοβαρά θ' ἀσχολούμεθα μέ τήν Ὁρθοδοξία; Ὁ ἀδελφός Θεός Ἰάκωβος, μιλώντας γιά τήν ἐπιπολαιότητα πού κοιτάζουμε μεγάλο θέμα, ὅπως ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλά καί τήν προχειρότητα καί ἀνεδαφικότητα, πού ζοῦμε τήν Ὁρθοδοξία, χρησιμοποιεῖ τό παράδειγμα μέ τόν καθρέφτη: «Ὅποιος εἶναι ἀκροατής λόγου μόνο καί ὄχι καί ποιητής, μοιάζει μέ ἄνθρωπο, πού κοιτάζει τό πρόσωπό του στόν καθρέφτη. Εἶδε τόν ἑαυτό του, τήν ἀσχήμια του, καί δέν τακτοποιήθηκε. Ἐφυγε ἀμέσως. Γιά νά μή τοῦ θυμίζῃ ὁ καθρέφτης τήν ἄθλια πραγματικότητα. «Ἐπελάθετο», λησιμόνησε τήν κατάστασί του (Ἰακ. α' 24). Καί φυσικά παρέμεινε ἀδιόρθωτος.

• Ὁ λόγος τῆς ἀλήθειας, ποῦναι ὁ λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς μίας Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ καθρέφτης.

Κάποτε καμαρώνουμε στόν καθρέφτη! Καί δέν βλέπουμε τά χάλια μας.

Κάποτε στόν καθρέφτη τῆς Ὁρθοδοξίας βλέπουμε τή λάμψη τῶν ἄλλων προσώπων, τῶν ἁγίων, πού πραγματικά εἶναι ὠραῖοι, εἰκόνας ἑμψυχες, ἀντίγραφα τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ.

Καί κάποτε καυχόμαστε γιά τήν Ὁρθοδοξία τοῦ παρελθόντος, ἢ γιά τήν Ὁρθοδοξία τῶν ἄλλων.

Δέν βλέπουμε ὅμως στόν καθρέφτη τῆς τῆ δικῆ μας ἀθλιότητα. Ἐπιπόλαια διακρίνουμε τήν Ὁρθοδοξία. Καί ἐπιπολαιότητα δέν εἶναι μόνο ὅταν φευγαλέα, ἔτσι «ξόφαλτσα», περιθωριακά ἀσχολούμαστε καί μέ τήν Ὁρθοδοξία καί μέ τό Εὐαγγέλιο, ὡς πάρεργο

καί ὄχι ὡς κύριο ἔργο. Ἐπιπολαιότητα εἶναι καί ὅταν δέν εἶναι γιά μᾶς ἡ Ὁρθοδοξία καθρέφτης τῆς ζωῆς μας, πρᾶξις καί ὄχι μόνο λόγος.

• Γι' αὐτό παρουσίασε ὁ Ἰάκωβος τό παράδειγμα τοῦ καθρέφτη, γιά νά μή μένουμε μόνο στήν ἀκρόασι καί τό θαυμασμό, ἀλλά νά προχωρᾶμε στήν πρᾶξι καί στό βίωμα. «Γίνεσθε ποιηταί λόγου καί μή μόνον ἀκροαταί» (Ἰακ. α' 22).

• Γιορτάζουμε τήν Ὁρθοδοξία μας, ὅταν αὐτή ἔχη μαζί της καί τήν Ὁρθοπραξία. Τότε εἴμαστε ἀληθινά εὐτυχισμένοι, μακάριοι (Ἰακ. α' 25). Στή μακαριότητα τῆς θείας βασιλείας, τῆς αἰώνιας ἐν Θεῷ ζωῆς ἀνεβαίνει κανεῖς σάν ἔχη καί τά δύο φτερά, καί τήν ἀλήθεια καί τήν ἀρετή. Καί τήν ἀκρίβεια τοῦ δόγματος καί τήν ἀγία ζωή. Καί τή θεωρία καί τήν πρᾶξι. Καί τήν Ὁρθοδοξία καί τήν Ὁρθοπραξία.

• Ἄς μή ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ Κύριος, πού τό Σῶμα Του εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία, μέ δύο ζυγαριές θά μᾶς ζυγίσῃ, ὅταν φεύγοντας ἀπό τούτη τή ζωή θά ἐμφανιστοῦμε ἐνώπιόν Του:

Ἡ μία εἶναι ἡ ζυγαριά τοῦ λόγου, πού γίνεται ὁμολογία καί μαρτυρία. «Ὅποιος μέ ὁμολογήσει μπροστά σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, αὐτόν θά τόν ὁμολογήσω, θά τόν ἀναγνωρίσω μπροστά στόν Πατέρα μου» (Ματθ. α' 32).

Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ζυγαριά τῆς ἀγάπης, τῆς φιλάνθρωπης ἀγάπης, τῆς ἀγάπης στόν ἀδελφό μας γιά τό Χριστό, ποῦναι ὁ μέγας Ἀδελφός μας: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. κ' 40).

Πότε μόνο λόγια;

Πότε ἡ Ὁρθοδοξία παραμένει στά λόγια μόνο, μιά ὀρθοδοξολογία, μιά στείρα καυχσιολογία;

• **Πρῶτον:** Ὅταν δέν μεταφράζεται ἰσχυρῶς ἀγάπης.

• **Δεύτερον:** Ὅταν δέν βρίσκεται σέ στάσι προτεραιότητας.

• **Τρίτον:** Ὅταν αὐτοπεριορίζεται. Προσοχή! Ἄλλο προσδιορίζεται, ἄλλο περιορίζεται. Ἡ Ὁρθοδοξία φυσικά καί προσδιορίζεται, καί ἔχει τὰ ὅριά της καί τούς κανόνες της. Ἄλλα δέν περιορίζεται.

Ἄς δοῦμε αὐτά τὰ τρία, μήπως καί κατανοήσουμε τό ἀληθινό νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά καί τή σωστή μας θέσι στήν Ὁρθοδοξία, στήν Ἐκκλησία, πού δέν εἶναι κάτι τό ἀπόμακρο καί ξένο. Εἶναι ἡ ζωὴ μας, ἡ ἀναπνοή μας.

Ἄς ξεκινήσουμε ἀπ' τό τρίτο...

Δέν περιορίζεται

Κάποτε μιλάμε γιά τήν Ὁρθοδοξία, ἐμεῖς ἰδίως οἱ Ἕλληνες, καί σάν νά θέλουμε νά τῆς δώσουμε καί ὑπερηκότητα καί ἰθαγένεια! Μιλάμε γιά μιά Ἑλληνική Ὁρθοδοξία, κι αὐτό, ἄς ποῦμε, ὅτι κάπως στέκει. Ἄλλ' ἐννοοῦμε τήν Ὁρθοδοξία σάν ἀποκλειστικό προνόμιο τῶν Ἑλλήνων!

• Ἡ Ὁρθοδοξία δέν ἔχει ταυτότητα τοῦ κόσμου τούτου. Εἶναι ἡ ταυτότητα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ταυτότητα μέ τό Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτήρα ὅλου τοῦ κόσμου.

• Ἡ Ὁρθοδοξία δέν ἔχει ὑπερηκότητα, ἀφοῦ ἄλλωστε δέν ὑπακούει σέ κανέναν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὑπακοή ὅλων στήν Ἀλήθεια καί τή Ζωή της.

• Ἡ Ὁρθοδοξία τῆς ἰθαγένειας καταντᾶ θεσμός παθογένειας. Μιά τέτοια Ὁρθοδοξία εἶναι ἓνα σχῆμα (Α' Κορ. ζ' 31) τοῦ κόσμου τούτου, κι ὄχι σῶμα Χριστοῦ. Ἕνα σχῆμα, πού πάσχει ἀπό ρατσιστικό ἐγωισμό. Κι αὐτός ὁ ἐγωιστικός ρατσισμός πνίγει τήν παγκοσμιότητα τῆς Ἐκκλησί-

ας. Πνίγει τήν ἀγάπη χωρίς σύνορα. Πνίγει τήν ἐννοια τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι καί κινεῖται «εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν» (Ματθ. κδ' 9).

• **Ναί, εἶναι σωστό τό νά λέμε, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ πίστις τῶν Πατέρων μας. Μόνο, πού οἱ Πατέρες μας, οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες μας, καί ὅταν ἀκόμα ἦσαν Ἕλληνες ἢ φορεῖς καί μεταφορεῖς ἐλληνικῆς παιδείας, δέν ἔπαυαν νά εἶναι «πατέρες καί διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης».** Ἦσαν κατ' ἐξοχήν πατέρες τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ ἐνιωθάν ὀφειλέτες ὅπως ὁ Παῦλος «Ἰουδαίοις τε καί Ἑλλήσι» ἢ «Ἑλλήσι τε καί βαρβάροις» (Ρωμ. α' 14). Ἦσαν Πατέρες, πού ὁ λόγος τους μεταφραζόταν σέ ἔργο: Στό βίωμα, πού λέγεται ἀρετή καί ἀγιότητα. Καί στή φιλανθρωπία, πού ἐκφαίνεται σάν προσφορά γιά ὅλες τίς ἀνάγκες, ὑλικές καί πνευματικές, ὅλων ἀδιάκριτα τῶν ἀνθρώπων.

• **Στό νεοέλληνα τίθεται τό ἐρώτημα: Ὁρθοδοξία ἢ ἐθνική ταυτότητα;**

Μερικοὶ θά σπεύσουν ν' ἀπαντήσουν: Καί τά δυό! **Ναί, ἔχουμε ἐθνική, καί πρέπει νά ἔχουμε ἐθνική συνείδησι καί ἐθνική ἱστορική μνήμη καί ἐθνική ταυτότητα.** Ἄλλ' ἄς μὴ σέρνουμε καί τήν Ἐκκλησία σέ κάποιο ἐθνικό ἢ ἐθνικιστικό περίπτερο, γιά νά τῆς βγάλουμε κι αὐτῆς... ἐλληνική ταυτότητα!

Ὅσο κι ἂν τό Ἔθνος μας εἶναι ἱστορικό, ὅμως δέν εἶναι ἰερό.

Ὅσο κι ἂν τό Ἔθνος μας εἶναι εὐλογημένο, ὅμως δέν καλύπτει ὅλο τό φάσμα τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου. Πολύ περισσότερο τό Ἔθνος μας δέν εἶναι μοναδικό ὡς πρός τήν Ὁρθόδοξο πίστι καί παράδοσι. Κι ἀκόμα δέν μπορεῖ νά ταυτίζεται μέ τό ἄπειρο.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπλώνεται στά πέρατα τῆς οἰκουμένης. Καί διαχρονικότητα ἔχει, ἀλλά καί τούς πάντες καί τά πάντα χωράει. Καθολικότητα καί οἰκουμενικότητα μόνο ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει. Κανένας ἄλλος, πόσο μᾶλλον

ένα έθνος, όσο κι αν αυτό σκέπτεται σωβινιστικά και ένεργη ήμπεριαλιστικά.

Ή καρδιά τής Έκκλησίας δέν είναι τό έλληνικό έθνος. Ένω, τό αντίστροφο ισχύει: Ή καρδιά του Έθνους είναι ή Έκκλησία, ή Όρθοδοξία.

• Καί κάτι άκόμα για τον περιορισμό τής Όρθοδοξίας. Δέν είναι ή Όρθοδοξία μιά μονοθεΐα μέσα στην πολυθεΐα του κόσμου. Δηλαδή, ένα άκόμα θρησκευτικό πείραμα, μέσα στα τόσα θρησκευτικά πειράματα του κόσμου.

Όπως για τή γή ένας είναι ό ήλιος, έτσι και για τήν οικουμένη όλη μιά είναι ή Άλήθεια, ή Όρθοδοξία. Ότι είναι τό πλήρωμα, δέν έχει ανάγκη από συμπλήρωμα. Ή Όρθοδοξία δέν είναι μέρος του θρησκευτικού συμπληρώματος, πού τό «όλον» αναζητείται σε κάποια πανθρησκεία ή σε κάποιο χριστιανικό οικουμενισμό. Είναι τό όλο. Αφού ή κεφαλή τής Όρθοδοξίας είναι τό «πλήρωμα του τά πάντα έν πᾶσι πληρουμένου» (Έφ. α΄ 23).

• Ή Όρθοδοξία βρίσκεται στό μέσον των δύο άκρων: Τό ένα ή ιθαγενής (ή έθνική) Έκκλησία. Τό άλλο είναι ό πολυθεϊστικός οικουμενισμός. Αντίθετα προς μιά ιθαγενή Έκκλησία, πού υποστηρίζει μόνο κάθε ντόπιο, κάθε έθιμο τοπικό, και προς έναν πολυθεϊστικό οικουμενισμό, πού δέχεται ισότιμα όλες τίς θρησκείες και τίς όμολογίες, στέκεται ή Όρθοδοξία τής ιεραποστολής.

Ή κλήσις του άποστόλου Παύλου στη Δαμασκό από τον ουράνιο Χριστό άποτελεί πρόκλησι για τήν Όρθοδοξία, να κηρύξη παντού τό Εὐαγγέλιο τής σωτηρίας, μέ κάθε γλώσσα, σε κάθε φυλή, κάτω από όλες τίς συνθήκες. Είναι τό εὐλογημένο βάρος τής Όρθοδοξίας, να «βαστάση τό όνομα του Ίησου Χριστου ένώπιον έθνών και βασιλέων, υιών τε Ίσραήλ» (Πράξ. θ΄ 15). Τό όραμα του Παύλου στην Τρωάδα για τό ευρωπαϊκό και οικουμενικό άνοιγμα, άποτελεί έκκλησι όχι μόνο όλων των φυλών και λαών τής γής, αλλά

και των λεγομένων χριστιανικών λαών, πού παρ' όλα ταύτα παραμένουν άνευ-αγγέλιστοι, άκατήχητοι, έν πολλοίς άχρίστιανοι: «Διαβάς εις Μακεδονίαν βοήτησον ήμίν» (Πράξ. ιστ΄ 9).

• Μέσα στό χάος και τή μανία τής καταστροφής, μέσα στό ψέμα και τήν άπάτη πού ζοϋμε, μέσα στην άνασφάλεια και τήν καλπάζουσα έγκληματικότητα, μέσα στην άγριότητα των παθών και τήν παγκόσμια κρίσι, μόνο ή Όρθοδοξία, μπορεί να βοηθήση άποτελεσματικά τον κόσμο. Άρκεί να βγοϋμε έμεις οι λεγόμενοι Όρθόδοξοι, άπ' τό καβούκι μας.

Στήν πατρογονολατρεία μας και στην επανάπαυσί μας έρχεται ή φωνή του Θεου να μᾶς βγάλη στην εὐλογημένη έξοδο τής ιεραποστολής, τής πορείας προς τό άγνωστο για να μιλήσουμε για τον Άγνωστο Θεό.

• Είμαι Όρθόδοξος όχι γιατί είμαι Έλληνας. Τό αντίθετο θα μπορούσα να τό πῶ, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις: Είμαι Έλληνας γιατί είμαι Όρθόδοξος. Είμαι όμως όπωςδήποτε Όρθόδοξος, γιατί με πείθει τό Εὐαγγέλιο τής Άλήθειας, τής Έλευθερίας και τής Άγάπης.

• Είμαι Όρθόδοξος, γιατί θέλω ν' ανήκω στη Μία, τήν Οικουμενική, τήν Καθολική Έκκλησία, στό Σῶμα του Χριστου, πού φυσικά είναι «του σύμπαντος κόσμου».

• Δέν είναι στό DNA τής φυλής μου τό νᾶμαι Όρθόδοξος, άλλ' είναι στα φυλλοκάρδια τής υπάρξεώς μου.

• Τό νᾶμαστε Όρθόδοξοι δέν είναι κληρονομικό μας δικαίωμα. Είναι άπόκτημα προσωπικής πίστεως και προσωπικής έμπειρίας. Δέν πιστεύουμε άπλῶς γιατί κάποιος φίλος μας, κάποιος Φίλιππος μᾶς τό είπε και μᾶς κάλεσε, αλλά γιατί καλώντας μας ό άπεσταλμένος του Θεου, έμεις τό είδαμε, τό άκούσαμε, τό ψηλαφήσαμε, τό έρευνήσαμε, αλλά και τό ώμολογήσαμε: «Ραββί, Σύ ει ό Υιός του Θεου» (Ίωάν. α΄ 49).

Προτεραιότητα

Υπάρχουν μερικά πράγματα, πού στη ζωή έχουν προτεραιότητα. Ἡ Ἀλήθεια ὅμως, δηλαδή, ἡ Ὁρθοδοξία, δέν εἶναι ἡ προτεραιότητα τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ μοναδικότητα τῆς σωτηρίας μας.

- Ἡ αἰωνιότητα μποροῦμε νά ποῦμε, ὅτι ἔχει προτεραιότητα, γιατί ὑπάρχει καί ἡ προσωρινότητα τούτης τῆς ζωῆς. Γιά τήν Ὁρθοδοξία δέν ὑπάρχει ἐναλλακτική λύσις ἢ συνύπαρξις, γιά νάχουμε διλλήμα προτεραιότητας, νά διαλέξουμε, δηλαδή, πρῶτα τήν Ἀλήθεια κι ὕστερα κάτι ἄλλο.

- Ἡ ἀγάπη ἔχει προτεραιότητα, γιατί ὑπάρχουν κι ἄλλες ἀρετές. Ἀλήθειες δέν ὑπάρχουν πολλές, οὔτε Ἐκκλησίες γιά νά τίς βάλω σέ προτεραιότητα.

- Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ προτεραιότητα, μαζί καί ἡ ἀναγκαιότητα. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ὅτι ὡς πρὸς τίς ποικίλες δοξασίες, ἰδεολογίες καί πιστεύματα, εἶναι καί ἡ ἀποκλειστικότητα. Ἀσύγκριτη. Ἡ ἀπαράλλακτη εἰκόνα τοῦ Πατροῦς.

- Ὡς πρὸς τίς ἐνέργειες ὅμως τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τίς ἐπαγγελματικές ἐνασχολήσεις καί τίς ποικίλες ἀνάγκες τῆς ζωῆς, ἡ Ὁρθοδοξία μέ τήν ὅλη ζωή της, εἶναι σέ προτεραιότητα. Τό τόνισε ὁ Κύριος: «Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. στ 33).

Στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν ἐρωτήματα, πού ἔχουν σχέση μέ τήν προτεραιότητα: Τί ἔχει προτεραιότητα:

- Ἡ ἐξουσία ἢ ἡ θυσία;
- Ἡ θεωρία ἢ ἡ παρηγορία;
- Ὁ λόγος ἢ ἡ ὁμολογία;
- Ἡ τυπολατρεία ἢ ἡ θ. Λειτουργία;
- Τό χάρισμα ἢ ὁ πνευματικός ἀγώνας;
- Ἡ ἐμμονή στά λόγια ἢ ἡ ἐπιμονή στά χριστομίμητα ἔργα;
- Ἡ ἐμμονή σέ σχήματα πού ἔρχονται καί παρέρχονται, ὅπως ἡ γλῶσσα καί ἡ τέχνη, ἢ ἡ παράδοσις «τῶν καθ' ἡμᾶς φρικτῶν μυστηρίων», μέ διαφορε-

τικά κάθε φορά μέσα καί διαφορετική προσέγγισι καί προσφορά;

- Ἀναφερθήκαμε καί στή χαρισματική χροιά. Ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι μιὰ θρησκεία χαρισμάτων ἢ χαρισματούχων. Κάτι τέτοιο τείνει νά παραμερίση σήμερα τό λόγο, τό Εὐαγγέλιο, τή θεολογία, τόν ἀγῶνα τόν πνευματικό, καί νά μετατρέψῃ τήν Ἐκκλησία τῆς χάριτος σέ θρησκεία Γεροντάδων. Νά μετατρέψῃ τοῦς πιστοῦς ἀπό συμμετόχους τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως σέ δέκτες καί δέκτες μαγικῶν ἐνεργειῶν.

- Ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι φαρισαϊκή αὐτοδικαίωσις. Εἶναι τό σῶμα τῶν ἀμαρτωλῶν, πού γίνονται ἅγιοι, μέ τὰ τρία Ἄλφα: Ἀλήθεια, Ἀγάπη, Ἀγώνας!

Πορεία σέ ἔργα ἀγάπης

Ἡ Ὁρθοδοξία δέν μπορεῖ νά ἐστιάζεται σέ ἐπουσιώδεις θρησκευτικούς τύπους. Εἶναι ἡ εἰκόνα! Εἰκονίζει τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι ἡ Οὐσία καί ἡ Ἐξουσία. Εἶναι τό Κέντρο. Εἶναι ὁ Λόγος, πού δέν ἔμεινε Λόγος. Ἔγινε σὰρξ. «Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14). Εἶναι ὁ Λόγος, πού ἔγινε γεγονός, ἐκκλησιαστικό γεγονός. Μᾶς προσέλαβε ὄλους. Μᾶς ἀγκάλιασε. Μᾶς ἀγάπησε. Εἶναι ὁ Λόγος, πού ἔγινε σαρκωμένη Ἀγάπη, σταυρωμένη Ἀγάπη, Ἀναστημένη Ἀγάπη.

- Ὁ Χριστός εἶναι ἡ θεωρία μέ τή θεοπτική ἔννοια, ἀλλά καί ἡ πρᾶξις μέ τήν κενωτική ἔννοια. Εἶναι τό Πρόσωπο τῶν δύο φύσεων, τῶν δύο εἰκόνων, τῆς εἰκόνας τοῦ «Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Β' Κορ. δ' 4. Κολοσ. α' 15) καί τῆς εἰκόνας, τοῦ τελείου προτύπου τοῦ ἀνθρώπου.

- Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τό ἀπαύγασμα τῆς ἀγάπης. Εἶναι τό συνεχές «παρών» τῆς ἀγιότητος καί τῆς φιλανθρωπίας. Πῶς τελειώνει ὁ Κύριος τήν ἐπί τοῦ Ὄρουσ ὁμιλία; Μέ τό μονόδρομο τῆς σωτηρίας, πού εἶναι ὁ μονότροπος τῆς Ὁρθόδοξης παρουσίας. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν

οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ζ' 21-23).

ἽΟλοι αὐτοί, πού κάποτε προβάλλονται ἀπό μᾶς σάν φορεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας, κάποτε μάλιστα καί σάν αὐθεντίες, παραμένουν ἔξω ἀπ' τή βασιλεία.

— Δέν σᾶς ἀνοίγω, λέει ὁ Κύριος. Δέν σᾶς ξέρω!

Ἐμεῖς θά δίναμε πιστοποιητικό Ὁρθοδοξίας καί σ' ὅσους πραγματικά ἔχουν τό χάρισμα νά βγάζουν δαιμόνια ἢ νά ξορκίζουν, καί σ' ὅσους πραγματικά ἔχουν τό χάρισμα νά γιατρεύουν ἢ νά κάνουν καταπληκτικά σημεῖα, καί σ' ὅσους ρητορεύουν μέ δυναμισμό γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τήν Ὁρθόδοξη παράδοσι, ἀλλά καί σ' ὅσους συχνάζουν στίς λατρευτικές συνάξεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

ἽΟ Χριστός ὁμως δέν δίνει σ' ὅλους αὐτούς πιστοποιητικό γνησιότητος καί εἰσιτήριο γιά τήν οὐράνια βασιλεία Του. Ὅχι γιατί τά τέσσερα χαρίσματα εἶναι ἀπορριπτέα ἀπ' τόν Κύριο, ἀφοῦ ἄλλωστε Ἐκεῖνος τά δίνει. Ἀλλά γιατί αὐτά τά χαρίσματα κι ὅλα τ' ἄλλα χαρίσματα δέν ἔχουν τή σφραγιδα τῆς Ἀρετῆς καί τῆς Φιλανθρωπίας.

Φρικτός ὁ λόγος Του γιά ὅλους μας, πού ὀρθοδοξολογοῦμε, ἀλλά παραμένουμε στήν ἀνομία καί στή σκληροκαρδία μας: «Καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς. Ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν».

- Μιά Ὁρθοδοξία, πού τά λεγόμενα παιδιά της ἀλληλοσπαράσσονται, δέν μπορεί νάναί ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς καταλλαγῆς.

- Μιά Ὁρθοδοξία, πού μέλη της καταστρέφουν βάνουσα τίς φάτνες της, πού σκοτώνουν κάθε χρόνο ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐκκολαπτόμενα χριστιανόπουλα μέ τίς ἐκτρώσεις, δέν μπορεί νάναί ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ Θεοῦ τῆς ζωῆς καί τῆς ἐλπίδας. Εἶναι μιά στείρα φιλολογουσα θεολογία.

- Μιά Ὁρθοδοξία, πού μοναστήρια της καί ναοί της εἶναι ντυμένα σέ χρυσάφι καί ἀσήμι κι ἀποτελοῦν πλουτοπα-

ραγωγικές μονάδες, τή στιγμή πού πεθαίνουν χιλιάδες παιδιά στόν πλανήτη καθημερινά ἀπ' τήν πείνα, δέν μπορεί νάναί ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Εἶναι κάποια σκληρή μητρυιά.

ἽΟ Χριστός σήμερα ἔρχεται «πεινασμένος». Ζητάει νά βρῆ καρποφόρο Ὁρθοδοξία. Ψάχνει γιά μιά ἀκόμα φορά τή συκῆ Του, ὅπως τότε. Βλέπει φύλλα μόνο, λόγια μόνο, τελετές ἐπιδεικτικές μόνο, ἔθιμα καί ἐντάλματα ἀνθρώπων μόνο. Βλέπει στό δέντρο, πού φύτευσε καί πότισε μέ τό Αἷμα του, φύλλα μόνο, κάποτε καί ἀγκάθια κακότητος, μίσους καί διαστροφῆς. Κι εἶναι ἔτοιμος νά ξεριζώση τήν τάχα ὀρθοδοξία μας, τήν ἀκαρπη πίστι μας.

Κι ἐμεῖς τόν παρακαλᾶμε: «Ἄφες καί τοῦτο τό ἔτος» (Λουκ. ιγ' 7).

Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας δέν ξεκίνησε ἀπ' τή ρατσιστική θρησκευτικά καί ἔθνικά Ἱερουσαλήμ. Ξεκίνησε ἀπό τήν πολυεθνική Γαλιλαία τῶν ἔθνῶν, τήν Καπερναοῦμ. Καί ἀπευθύνεται σ' ὅλο τόν κόσμο. Φανερώνει τόν Ἴνα, τή Μία, τό Ἴνα.

- Τόν Ἴνα Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό «κεφάλαιον» τοῦ σύμπαντος κόσμου. Τόν Ἴνα σέ ὅλους καί γιά ὅλους.

- Τή Μία, τήν Ἐκκλησία, τήν Ὁρθοδοξία, σέ ὅλους καί γιά ὅλους.

- Τό Ἴνα, τό Εὐαγγέλιο, σέ ὅλους καί γιά ὅλους. Ὁ Λόγος καί ἡ Ἀγάπη τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπευθύνεται καί συνολικά καί προσωπικά.

Καλεῖ ὅλα τά ἔθνη: «Δεῦτε πάντα τά ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν...» (αἶνος γ' ἤχου).

Καί κάθε ἕνα ξεχωριστά: «ἼΕρχου καί ἴδε...» (Ἰωάν. α' 32).

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τὰ ξένα καὶ παράδοξα!

Αν ὑπάρχη μιά μέρα, πού στὶς ἀκολουθίες τῆς ἀκούγεται περισσότερες φορές τὸ «**Πρόσχωμεν**», αὐτὴ εἶναι ἡ **Μεγάλη Παρασκευή**, ἡ ἡμέρα, πού παρασκευάζει τὴ σωτηρία μας, πού ἀποτελεῖ τὴν ὑποδομὴ τῆς Ἀναστάσεως. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ προσέξῃ τὰ τελούμενα κατὰ τὴ Μεγάλη Παρασκευή; Ὑπάρχει, λοιπόν, καρδιά σκληρὴ σάν βράχος καὶ γρανίτης, πού δέν συγκινεῖται ἀπ' τὰ δρώμενα καὶ τὰ λεγόμενα τῆς ἀγιώτερης μέρας τοῦ χρόνου;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ ὁ πιστὸς τίς **Μεγάλες Ὑμνολογίες** μέ τὰ ἀπαράμιλλα τροπάρια καὶ τίς Προφητικές, Ἀποστολικές καὶ Εὐαγγελικές περικοπές;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὸ «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου*», πού ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὴν ἐνάτη Ὑμνολογία;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὸν **Ἑσπερινό**, πού τὰ στιχηρά του ἀρχίζουν μέ τὸ «*Πᾶσα ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε ἐν σταυρῷ κρεμάμενον, Χριστέ*»;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὸ χορὸ τῶν **Προφητῶν**, μέ προεξαρχόντα τὸν Ἡσαΐα; Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῇ ἀκούγοντάς τον νὰ δείχνῃ αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ λέῃ: «Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται» (Ἠσ. νγ' 4);

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὸν κατ' ἐξοχὴν κήρυκα τοῦ Σταυροῦ, τὸν **ἀπ. Παῦλο**, νὰ ξεχωρίζῃ τὸν Ἑσταυρωμένο καὶ νὰ λέῃ: «Οὐκ ἔκρινα τοῦ εἶδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰμὶ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον» (Α' Κορ. β' 3);

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὸ **Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα**, πού εἶναι ἡ σύνοψις τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ τοὺς τέσσερις Εὐαγγελιστές;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ στὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος τὴν **ἀποκαθήλωσι** τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τὸ Σταυρὸ;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὸ ἑσπέρας τὸν **Κανὸνα** τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, τὸ «*Κύματι θαλάσσης*»;

- Πῶς νὰ μὴ προσέξῃ τὰ Ἑγκώμια, τὸ «*Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ*», τὸ «*Αἶ γενεαὶ πᾶσαι*»; Δυστυχῶς ἀπ' τὴν οὐσία τῶν «*καθ' ἡμᾶς φρικτῶν μυστηρίων*» καὶ τὴν παρουσία τῆς Ἀγάπης τοῦ δι' ἡμᾶς παθόντος, ταφέντος καὶ ἀναστάντος, τὴν προσοχὴ τῶν πολλῶν ἐλκύουν περισσότερο τὰ «*ἔφε*» τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

Δέν προσέχουν τὰ μετὰ τὴν «**περιφορὰ**» τοῦ Ἐπιταφίου, τὴν προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ, τὸν Ἀπόστολο καὶ τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἰδίως δέν προσέχουν τὸν συγκλονιστικώτερο ὕμνο, πού ἔμεινε γνωστὸς ὡς «*Δὸς μοι τοῦτον τὸν Ξένον*». Εἶναι ποίημα Γεωργίου Ἀκροπολίτου καὶ ψάλλεται σὲ ἦχο πλ. α'. Τὸν παραθέτουμε (κεῖμενο καὶ μετάφρασι):

«*Τὸν ἥλιον κρῦψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαοραγὲν τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ, ὁ Ἰωσήφ θεασάμενος, προσῆλθε τῷ Πιλάτῳ καὶ καθικετεύει λέγων*

Δὸς μοι τοῦτον τὸν Ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα τῷ κόσμῳ.

Δὸς μοι τοῦτον τὸν Ξένον, ὃν ὁμόφυλοι, μισοῦντες, θανατοῦσιν ὡς ξένον.

Δὸς μοι τοῦτον τὸν Ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπων τοῦ θανάτου τὸ ξένον.

Δὸς μοι τοῦτον τὸν Ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους.

Δός μοι τούτον τόν Ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένισαν κόσμῳ.
Δός μοι τούτον τόν Ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὅς ὡς ξένος οὐκ ἔχει
τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνη.

Δός μοι τούτον τόν Ξένον, ὃν ἡ Μήτηρ ὀρώσα νεκρωθέντα ἐβόα·

Ἦ ὦ Υἱέ καί Θεέ μου, εἰ καί τά σπλάγχνα τιτρώσκομαι καί καρδίαν σπαράττω-
μαι, νεκρόν Σε καθρώσα, ἀλλά τῇ σῇ ἀναστάσει θαρροῦσα μεγαλύνω.

Καί τούτοις τοίνυν τοῖς λόγοις δυσωπῶν τόν Πιλάτον ὁ εὐσχήμων, λαμβάνει
τοῦ Σωτήρος τό Σῶμα, ὃ καί φόβῳ ἐν συνδόνι ἐνειλήσας καί σμιρνη, κατέθετο ἐν
τάφῳ τόν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος».

Μετὰ φρασις :

Παρατήρησε ὁ Ἰωσήφ (ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας), πῶς μέ τό θάνατο τοῦ Σωτήρος ὁ
ἥλιος ἐκρύψε τίς ἀκτίνες του καί τό παραπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίστηκε. Παρου-
σιάστηκε στόν Πιλάτο καί τόν παρακάλεσε λέγοντας :

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Ἄπό μικρό βρέφος φαινόταν «παράξενος» καί
ζοῦσε ἀνάμεσα στόν κόσμο σάν ξένος καί πρόσφυγας.

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Οἱ ὁμοεθνεῖς Του τόν μίσησαν καί τόν θανάτωσαν
σάν ξένο.

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Μέ ξενίζει ὁ θάνατός Του, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι γιά τό
θάνατο ξένος.

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Εἶναι Αὐτός, πού μονάχα ξέρει νά περιποιηται καί
νά φιλοξενῇ τόν κάθε λογῆς ξένο.

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Οἱ Ἑβραῖοι ἀπό φθόνο τόν θανάτωσαν, γιά νά Τόν
ἀποξενώσουν ἀπ' τόν κόσμο.

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Τόν θέλω νά Τόν φιλοξενήσω στόν δικό μου τόν
τάφο, ἀφοῦ Αὐτός ὡς φτωχός καί ξένος δέν ἔχει ποῦ τό κεφάλι νά κλίνη.

Δόσε μου Αὐτόν τόν Ξένο! Ἡ Μητέρα Του ξενίστηκε σάν Τόν εἶδε νεκρό πάνω
στό ξύλο καί φώναζε :

Ἦ ὦ Υἱέ καί Θεέ μου! Κι ὁ πόνος μοῦ πληγώνει τά σπλάγχνα. Κι ἡ θεά Σου τρυ-
πάει τὴν καρδιά μου. Σέ βλέπω, Παιδί μου, νεκρό, μά πιστεύω στήν Ἀνάστασι
Σου. Γι' αὐτό καί παίρνω δύναμι καί παρηγοριά. Σέ δοξάζω, Παιδί μου!

Μέ τά λόγια αὐτά ὁ Ἰωσήφ, ὁ περίφημος βουλευτής, θερμιά παρακαλεῖ τόν
Πιλάτο. Καί πήρε τό ἅγιο Σῶμα τοῦ Σωτήρος. Μέ σεβασμό καί εὐλάβεια τό περι-
τύλιξε μέ καθαρό σεντόνι, τό ἄλειψε μέ ἄρώματα. Τοποθέτησε στόν Τάφο Ἑ-
κεῖνον, πού χαρίζει σέ ὅλους τὴν αἰώνια ζωὴ καί τό ἀπερίγραπτο ἔλεός Του.

● Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἔχει πολλά νά μᾶς πῇ.
Ἀναδημοσιεύουμε ἀπ' τό βιβλίο «Πάσχα Κυρίου» τό διάλογο :

Ρώτησα τῇ **Μεγάλῃ Παρασκευῇ**. Καί μοῦπε τρεῖς φορές: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δέν μοῦπε, Ὁ Χριστός σταυρώθηκε. Μοῦπε, Ὁ Χριστός δοξάστηκε.

Σταυρός ὑψώθηκε! Θάνατος θανατώθηκε.

Θαμπώθηκαν οἱ ἄγγελοι. Ξεκλείδωσε ὁ παράδεισος.

Ληστής ὁ πρῶτος κάτοικος. Κλειδί; Τό Μνήστητί μου!

Χριστός Ἀνέστη! Χτυπάτε πρόσταξε πρὶν ὁ ἐκατόνταρχος. Χτυπάτε τά καρφιά!

Μά τώρα χτυπάει πολύ πῶς δυνατά ἡ ἀναστημένη του καρδιά.

Ἄληθινά! Εἶναι Θεός ὁ Σταυρωμένος. Ὁ σταυρωτής γίνεται τώρα θαυμαστής.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐγρήγορσις καί ἀγάπη

Α' Κορ. 1στ' 13-14

Ἐγρήγορσις (στ. 13)

Ἦ ύσεις στά θέματα, πού προέκυψαν σπίν Κόρινθο, δίδονται, κατά τρόπο αὔθεντικό, ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο σπίν Ἐπιστολή. Καί εἶναι πολλά. Καί ἄκρως σημαντικά, τά σημαντικώτερα σπίν πίστι καί τί ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι λύθηκε καί τό πρόβλημα τῆς σωτηρίας γιά ἕνα ἕκαστο ἀπό τούς χριστιανούς τῆς Κόρινθου. Ὅσο οὐράνιο καί ἀδιαμφισβήτητο κι ἄν εἶναι τό Εὐαγγέλιο, ἄν καθημερινά σπίν ζωή τους οἱ χριστιανοί δέν τό ἔχουν μπροστά τους καί δέν τό ζῶνε, δέν σημαίνει τίποτε γιά τίν προσωπική τους σωτηρία.

Γι' αὐτό κι ὁ ἀπόστ. Παῦλος στίς προτροπές του στό τέλος τῆς Ἐπιστολῆς ζητάει ἐγρήγορσι, προσοχή καί συνεχῆ ἀγώνα: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (στ. 13-14). Σπίν ἀπλοελληνική: *«Ν' ἀγρυπνῆτε. Νά μένετε στερεοί σπίν πίστι. Νά εἶσθε ἀνδρεῖοι, δυνατοί. Ὅλα, ὅσα κάνετε, νά γίνωνται μέ ἀγάπῃ»*.

● Ἡ ἐγρήγορσις ἐπισημαίνει, ὅτι ἡ ἀλήθεια οὔτε μιά ὥραία θεοφρία εἶναι οὔτε μιά περιστασιακή ὑπόθεσις οὔτε μιά ἐπιφανειακή κατάστασις. Εἶναι συνεχῆς ἀγώνας. «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (στ. 13).

Ἡ ἐγρήγορσις ἐπιβάλλεται γιά νά μή χαλαρόση ὁ πιστός πνευματικά καί νά μή πέση σπίν ραθυμία ἢ σπίν ψευδαίσθησι καί τί νέκρωσι.

Ἡ ἐγρήγορσις δέν εἶναι ἀπλῶς μιά ἠθικιστική προφύλαξις τῆς ψυχῆς. Εἶναι μιά ἀγιοπνευματική κατάστασις, πού ἐνισχύεται μέ τίν ἀδιάλειπτη προσευχή καί μέ τί μυστηριακή κοινωνία. Γρηγοροῦν πάντοτε οἱ χριστιανοί ὅχι

μόνοι τους, ἀλλά μαζί μέ τό Χριστό. «Μείνατε ὦδε καί γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ» (Ματθ. κοτ' 38).

Ἡ προσευχή εἶναι τό ἀναγκαῖο συστατικό τῆς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως. «Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε, ἵνα μή εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τό μέν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δέ σὰρξ ἀσθενής» (Ματθ. κοτ' 41).

● Κάποτε ἡ πεποιθήσις, ὅτι βρισκόμαστε σπίν ἀλήθεια, δημιουργεῖ ἕνα αἶσθημα αὐταρκειίας. Ἄλλ' ὅταν ἔρχεται ἕνας πειρασμός, ἕνας ἄνεμος δοκιμασίας τῆς πίστεως, κάποια ἐπίθεσις, τότε φανερόνεται ἡ σαθρότητά μας.

● Τό «γρηγορεῖτε» ἀποβλέπει στό «στήκετε». Ἄν δέν ραθυμοῦμε, ἄν ἀγρυπνοῦμε, ἄν ἀγωνιοῦμε, ἄν συνεχῶς ἔχουμε τά μάτια ἀνοικτά, τίν προσοχή τεταμένη, τότε μέ τί χάρι τοῦ Θεοῦ θά εἶμαστε ἀμετακίνητοι. Διαφορετικά θά παρασυρῶμαστε, «κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντί ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας» (Ἐφες. δ' 14): «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε» (στ. 13).

● Τό «γρηγορεῖτε» φέρνει τό «στήκετε ἐν τῇ πίστει».

● Τό «στήκετε ἐν τῇ πίστει» φέρνει τό «ἀνδρίζεσθε» καί τό «κραταιοῦσθε». Δέν στέκει ἀπλῶς ἀμετακίνητος ὁ χριστιανός. Ἡ στάσις τότε εἶναι στάσις ζωῆς, ὅταν εἶναι ἀντίστασις δυνάμεως. Ὁ χριστιανός ἀντιστέκεται προβάλλοντας τίν ἀλήθεια καί τό ἦθος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί δυναμώνεται, ὥστε νά σπέρνεται καί σ' ἄλλους τό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι στατική. Οὔτε παραμένει ἀδρανής. «Ἐξέρχεται», ὅπως «ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. ν' 5).

Ὅλα ἀπό ἀγάπῃ (στ. 14)

Τόσο ἡ προσωπική ἐδραΐωσις σπίν βάσι τῆς

πίστεως, όσο και τό ἔργο δυνάμεως, πού ἐπιτελεῖ ὁ χριστιανός ἐξαρτῶνται ἀπ' τήν ἀγάπην. «*Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω*» (στ. 13-14).

Ἡ ἀγάπη εἶναι τό ἐλατήριο γιά κάθε ἐνέργεια, γιά τή λειτουργία παντός χαρίσματος, γιά τήν ὄλη συμπεριφορά τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

ἽΟλα ἀπό ἀγάπην λειτουργοῦν:

- Καί ἡ φλογέρα τοῦ ἐποικοδομητικοῦ λόγου καί ἡ σφενδόνη τοῦ ἐλεγκτικοῦ κηρύγματος.

- Καί ἡ ταπεινή διακονία, ἀλλά καί ἡ ποιμαντική ἐξουσία.

- Καί ἡ διδασκαλία, ἀλλά καί ἡ φιλανθρωπία.

Ἐάν ὑπῆρχε πραγματική ἀγάπη, δέν θά συνέβαιναν τόσα σκάνδαλα στό κῶρο μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας, ὅπως ἐκεῖνα στήν Κόρινθο τότε. Ὑπενθυμίζει μερικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ ἀγάπη ἦν, οὐκ ἄν ἐξῶ ἐδίκασαντο, μάλλον δέ οὐδ' ἄν ἐδίκασαντο· εἰ αὐτή ἦν, οὐκ ἄν ἐκεῖνος τοῦ πατρός τήν γυναῖκα ἔλαβεν, οὐκ ἄν τῶν ἀσθενούντων ἀδελφῶν καταφρόνησαν, οὐκ ἄν αἰρέσεις εἶχον, οὐκ ἄν ἐκνοδόγησαν ἐπί τοῖς χαρίσμασι*» (Ε.Π.Ε. 18α, 746). Μετάφρασις: Ἐάν ὑπῆρχε ἀγάπη, δέν θά δικάζονταν σέ κοσμικά δικαστήρια, μάλλον δέ οὔτε κἄν θά δικάζονταν. Ἐάν ὑπῆρχε ἡ ἀγάπη, οὔτε ἐκεῖνος θά ἔπαιρνε τή γυναῖκα τοῦ πατέρα του. Δέν θά καταφρονοῦσαν τούς φτωχοὺς ἀδελφοὺς. Δέν θά εἶχαν διαιερεθῆ. Δέν θά εἶχαν πέσει σέ ματαιοδοξία γιά τά χαρίσματα.

Δ.Γ.Α.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

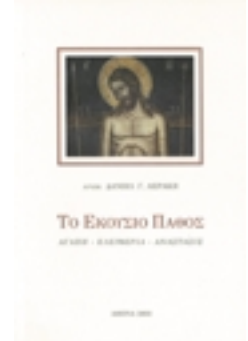
Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Βιβλία - Δῶρα γιά τό Πάσχα τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη

1. *Στή Μεγ. Ἑβδομάδα*. Σελ. 296. Τιμή 8 €.
2. *Τό ἐκούσιο Πάθος*. Σελ. 202. Τιμή 7 €.
3. *Σταύρωση καί Ἀνάστασις*. Σελ. 128. 2.5 €.
4. *Πάσχα Κυρίου*. Σελ. 122. Τιμή 5 €.

Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2103212107 (fax).
2109765440 καί 6986985900.

Ἐο εὐαγγελισμός τῆς Ἀναστάσεως
(ἀντί εὐχῶν)

*Ἀνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν,
λύσας θανάτου τά δεσμά.*

*Θῦαγγελίζου, γῆ, χαράν μεγάλην,
αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τήν δόξαν.*

(ἀπό τούς αἶνους τοῦ βαρέος)

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἴδου ὁ Νυμφίος τῆς Ἀγάπης!

Ἰπ' τὴν Κυριακὴ τῶν Βαίων τὸ βράδυ ἀρχίζουν οἱ ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας. Εἶναι ἡ ἑβδομάδα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Πουθενά ἄλλου δὲν καθρεφτίζεται τόσο ἀγνά καὶ θερμά ἡ Ἀγάπη, ὅσο στὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα τῆς μεγάλης Ἑβδομάδας.

• Ἄν ὁ Νυμφίος ζητάη ἀγάπη ἀπ' τὴ νύμφη καὶ ἡ νύμφη ζητάη ἀγάπη ἀπ' τὸ Νυμφίο, τὴ Μεγ. Δευτέρα βλέπουμε τὴν ἐρωτικὴ θεϊκὴ ἀγάπη. Ἔρχεται ὁ Νυμφίος μὲ τὰ πλέον θερμὰ αἰσθήματα, μὲ τὴν πλέον ἱερὴ ἀγάπη, μὲ τὴ συγκλονιστικώτερη προσφορά. «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός».

• Ἄν ἡ ἀγάπη βρίσκεται στὴν καρδιά, πού ποτέ δὲν κοιμάται, τότε τὴ Μεγ. Τρίτη βλέπουμε τὴν ἀκοίμητη ἀγάπη στοῦ πρόσωπο τῶν φρονίμων παρθένων. «Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοί, ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἐαυτῶν εὐτρεπίσωμεν».

• Ἄν ὁ ἁμαρτωλὸς ζητάη ἀγάπη, τότε τὴ Μεγάλῃ Τετάρτῃ βλέπουμε τὴν ἱστορικὴ συνάντησι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου στοῦ πρόσωπο τῆς ἁμαρτωλῆς, τῆς πόρνης γυναίκας. Μαζί της θά ἰκετεύσουμε: «Κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμούς τῆς καρδίας».

• Ἄν ἀγάπη εἶναι ἡ μετάγγις αἵματος, τότε τὴ Μεγ. Πέμπτη βλέπουμε στοῦ Μυστικὸ Δείπνο αὐτὴ τὴν ἔκχυσι τῆς ἀγάπης. Προσφέρει τὸ Αἷμα Του ὁ Χριστὸς «εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον». Καὶ οἱ πιστοὶ ὄλων τῶν αἰώνων καλοῦνται ὡς συνδαιτημόνες τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, προσκαλεσμένοι ἀπὸ τὸ Χριστὸ τοῦ Αἵματος: «Πίετε ἐξ

αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης».

• Ἄν ἀγάπη εἶναι ἡ θυσία, τότε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ βλέπουμε τὴν ἀγάπη καρφωμένη πάνω στοῦ Σταυροῦ. Ἐξαρτημένος ὁ Ἐλεύθερος, γὰ τὴν ἀπεξάρτησι τῶν δούλων.

• Ἄν ἀγάπη εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν αἰχμαλώτων, τότε ἀργὰ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ Μεγάλῳ Σάββατο, βλέπουμε τὴν ἐπιχείρησι αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Ὁ Χριστὸς κατεβαίνει στοῦ Ἄδη, συντρίβει τὸ κράτος τοῦ θανάτου, καὶ ἀπεγκλωβίζει τοὺς «ἀπ' αἰῶνος» αἰχμαλώτους.

• Ἄν ἀγάπη εἶναι ἡ ζωὴ, καὶ μάλιστα ἡ ζωὴ πού δὲν τελειώνει ποτέ, πού δὲν πεθαίνει μὲ τίποτε, τότε αὐτὴ τὴν ἀγάπη κυρίως τὴ βλέπουμε στὴν Ἀνάστασι. «Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος...».

Παμψηφεὶ ὄχι, ἀσυζητητὴ ναί!

Ἰδικαιοσύνη τοῦ Κράτους ἀσχολήθηκε ἐπὶ μῆνες μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη (πρώην Μητροπολίτη καὶ νῦν καταδίκου τῶν φυλακῶν). Γὰ τὴν ἀκρίβεια, ἀσχολήθηκε μόνο μὲ μιά ἀπὸ τίς πολλές του ὑποθέσεις! Μόνο μ' ἐκείνην τῆς ὑπεξαίρεσεως χρημάτων ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῆς Νέας Μάκρης Ἀττικῆς.

• Τόσο τὸ Τριμελές, ὅσο καὶ τὸ Πενταμελές Ἐφετεῖο ἐξέταζαν ἐπὶ μῆνες τὴν ὑπόθεσι. Ὑστερα δὲ ἀπὸ «βάσανο» πολλὴ καὶ μεγάλη περίσκεψι κατέληξαν οἱ δικαστές στὴν ἐνοχὴ καὶ πολυετῆ καταδίκη τοῦ κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη.

• Ἡ σχηματισθεὶς φάκελος ὀγκωδέστατος, ὅπως ἐπίσης ὀγκωδέστατος καὶ

ό φάκελος, πού σχηματίστηκε μέ τίς εκκλησιαστικές ἀνακρίσεις (ἀνακριτής ό Σεβασμ. Μητροπολίτης Καρυστίας κ. Σεραφείμ). Τά ἐπιβαρυντικά στοιχεία πολλά. Τό πόρισμα ἐπιβαρυντικότατο. Κρίνεται ό πρώην Μητροπολίτης ἔνοχος τῶν ἀποδιδομένων κατηγοριῶν. Παραπέμπεται γιά δίκη στό Πρωτοβάθμιο (γιά τούς ἀρχιερεῖς) **Συνοδικό Δικαστήριο**.

• Καί λοιπόν; Τί κι ἄν ἐπί μῆνες τίμιοι δικαστές ἀσχολήθηκαν μέ τήν ὑπόθεσι; Τί κι ἄν τίμιος ἐπίσκοπος (ό Καρυστίας Σεραφείμ) ἐπί ἔτη ἀσχολήθηκε μέ τήν ὑπόθεσι; Τί κι ἄν ό Ἄρειος Πάγος ἐπί μῆνες πολλούς ἐξέτασε ἀπό κάθε πλευρά τή νομιμότητα τῆς διαδικασίας;

Βρέθηκαν **ἑπτά Δεσποτάδες**, πού μέσα σέ λίγα λεπτά, πέρα γιά πέρα ἀβασάνισα καί ἀπερίσκεπτα... ἀθώωσαν τόν ἔνοχο Παντελεήμονα Μπεζενίτη!!!

Πῶς;

Δέν ὑπάρχει «πῶς;» στό παράλογο καί **ἀτιμο «φιλάδελφο»**. Χωρίς καμμιά λογική, χωρίς καμμιά ἐξέτασι τοῦ φακέλου, χωρίς καμμιά συζήτησι ἐπί τῆς οὐσίας, χωρίς ἴχνος ντροπῆς ὅτι θά προκαλοῦσαν τήν ὀργή ὅλου τοῦ κόσμου, κλήρου καί λαοῦ!

• Εἰς μάτην ό πρόεδρος τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου σεβάσμιος Μητροπ. **Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελέτιος** ἀγωνιζόταν νά... προσγειώση τούς ἑπτά Μητροπολίτες στήν πραγματικότητα, νά τούς παρουσιάση τά κύρια τουλάχιστον σημεῖα τοῦ κατηγορητηρίου, νά τούς φέρη σέ κάποια ἐπαφή μέ τό φάκελο!

Οἱ ἑπτά «συνέσχον τά ὦτα» (Πράξ. ζ' 57), βούλωσαν τ' αὐτιά τους. Σάν νά ἔλεγαν στόν τίμιο Πρόεδρο τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου:

—“*Όσο κι ἄν ἀναπτύσσης νομικά, κανονικά καί ἐκκλησιαστικά ἐπιχειρήματα, ἐμεῖς εἴμαστε ἀποφασισμένοι. Τό ἀκοῦς; Εἶναι ἀθῶος! Κλείσε τό φάκελο. Ἦ, μᾶλλον, καθόλου μὴ τόν ἀνοίγης. Τόν βάζουμε στό ἀρχεῖο!*”

• Οἱ ἑπτά θά μείνουν στήν ἱστορία ὡς τό πλέον ἀρνητικό «φίλμ» **δικαστικοῦ**

τραμπουκισμοῦ. Θά γραφτοῦν στό βιβλίο «γκίνες» ὡς οἱ ἐφευρέτες ἀτιμωτικῆς ἀθώωσης κατηγορουμένου!

• Ἄν ἦσαν δικαστές ἄνδρες οἱ ἑπτά, ἔστω κι ἄν εἶχαν προαποφασίσει τήν ἀθώωσι τοῦ κατηγορουμένου, ὦφειλαν γιά «τά μάτια τοῦ κόσμου» νά φανοῦν ὅτι... δικάζουν!

• Ἄν τό νά ἀθώωνουν ἀσυζητητί (οἱ ἑπτά) ἔνα κατηγορούμενο, ἀποτελή πρωτοτυπία ἄθλιας **σκοπιμότητας**, τό νά ταυτίζουν τήν ἀχρίστιανη ἐνέργειά τους μέ τούς... ἱερούς Κανόνες, ἀποτελεῖ **ἀσέβεια** καί βλασφημία!

Εἰς ὄνειδος καί εἰς ἔπαινον!

Γιά τήν ἱστορία τά ὀνόματα τῶν «ἑπτά»:

**Ἰερισσοῦ Νικόδημος
Μηθύμνης Χρυσόστομος
Διδυμοτείχου Νικηφόρος
Μυτιλήνης Ἰάκωβος
Φωκίδος Ἀθηναγόρας!!!
Λαρίσης Ἰγνάτιος
Ν. Ἰωνίας Κωνσταντῖνος**

Γιά τήν ἱστορία τά ὀνόματα τῶν πέντε Μητροπολιτῶν, πού σεβάστηκαν τό νόμο τοῦ δικαίου καί ἀντιστάθηκαν στίς πιέσεις:

**Νικοπόλεως & Πρεβέζης Μελέτιος
Κίτρους Ἀγαθόνικος
Μαντινείας Ἀλέξανδρος
Ἀργολίδος Ἰάκωβος
Ἄρτης Ἰγνάτιος**

**Τόν ἀθώωσαν;
Τώρα θά τόν καθαιρέσουν!**

Ἐπὶ ἀπόηχος ἀπ' τήν τερατώδη ἐνέργεια ἑπτά Συνοδικῶν ὑπῆρξε φοβερός: Ἐπί μέρες ἠλεκτρονικός καί γραπτός **τύπος** εἶχε σάν πρώτο θέμα τήν ἄνευ δίκης ἀθώωσι κατηγορουμένου, πού ἡ ἑλληνι-

κή δικαιοσύνη τόν ἔχει πρό πολλοῦ ἔγκλειστο στίς φυλακές.

● Ἐγραψε δημοσιογράφος: «*Μανιώδης ἢ ἀπληστία τοῦ πρώην μητροπολίτη, τήν ὁποία ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁμολόγησε αὐθαδέστατα, ὅταν διεκδικούσε 1-2 δισ. δραχμές “γιά τά γεράματα” του...* Θρασύτατα ἱεράρχης δήλωσε: “*Συζητήσαμε τό θέμα καί ἐκτιμήσαμε πώς δέν δεσμευόμαστε ἀπό ἀποφάσεις τῆς κοσμικῆς Δικαιοσύνης*”. Ἀγαπητέ κύριε ἱεράρχη, ἡ Δικαιοσύνη εἶναι μία καί ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς δεσμευόμαστε ὅλοι!»

● Ὁ Μητροπολίτης **Μεσογαίας κ. Νικόλαος**, τοποτηρητής τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, μέ ἐπιστολή του ὑπέβαλε παραίτησι ἀπ’ τῆ θέσι τοῦ τοποτηρητῆ: «*Μή δυνάμενος νά κωφεύσω εἰς τήν κραυγήν τῆς ἀνανακτήσεως τοῦ σκανδαλιζομένου λαοῦ ἢ δι’ ἄλλου τρόπου νά δηλώσω τήν κάθετον ἀντίθεσίν μου πρὸς ἐνεργείας, πού δικαιολογοῦν ὑπονοίας συγκαλύψεως ἢ μεθοδεύσεων, ὑποβάλλω τήν ἀπό τῆς θέσεως τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Μητρ. Ἀττικῆς παραίτησίν μου*».

● Φίλοι τοῦ φυλακισμένου γιά κλοπές «Μητροπολίτου» ἐπέμεναν ν’ ἀρχίσουν στοὺς ναοὺς τῆς Ἀττικῆς ἢ **μνημόνευσις** τοῦ Παντελεήμονος!

● Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος **Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμος** φάνηκε νά κρατάη ἀποστάσεις ἀπ’ τήν ἀπόφασιν τῶν «ἐπτά». Δέν ἔκανε δεκτὴ τήν παραίτησι του Σεβασμ. Νικολάου. Καί θέλει νά ξεκαθαριστῆ τό θέμα.

● Πάνω ἀπὸ **30 Μητροπολίτες** μέ κείμενό τους ἐξέφρασαν δυσφορία γιά τήν ἀπόφασιν τῶν «ἐπτά».

Καί οἱ «ἐπτά»;

Καλοῦνται τώρα ὡς μέλη τῆς Συνόδου **νά καθαιρέσουν** τόν πρώην Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη! Δέν μποροῦν νά κάνουν διαφορετικά.

Ἦδη ὁ **Ἄρειος Πάγος** ἀπέρριψε τήν προσφυγή τοῦ κ. Μπεζενίτη, κι ἐπομένως κατέστη **ἀμετάκλητη** ἡ ἀπόφασιν τῆς πολυετοῦς φυλακισέως του. Ὁ ἰσχύων Νόμος περὶ «ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων» σαφῶς ὀρίζει, ὅτι μέσα σέ

δέκα πέντε μέρες ἀφ’ ὅτου ἀποσταλῆ ἀπ’ τόν Ἄρειο Πάγο στῆ Σύνοδο ἡ σχετικὴ ἀπόφασιν, χωρὶς καμμιά ἀλλη διαδικασία ὁ κατηγορούμενος **καθαίρεῖται**.

Δηλαδή, οἱ «ἐπτά» θά ἐπιστρέψουν «ἐπὶ τό ἴδιον ἐξέραμα» (Β’ Πέτρ. β’ 22), ὄχι βέβαια γιά νά ἐπαναλάβουν τήν παρανομία τους, ἀλλά γιά ν’ ἀναγκαστοῦν σέ νομικὴ συμμόρφωσι! Πῶς ἀλλιῶς θά ξεφύγουν ἀπ’ τίς **ποινικὲς εὐθύνες**;

Θλιψίς πάντως συνέχει τοὺς πιστοὺς!

***Ὅχι ἀπλῶς ὠρίμασε, ἀλλὰ σάπισε!**

Ἄσυλο τό λένε. **Καταφύγιο κακοποιῶν**, ναρκομανῶν καί προκλητικῶν ἐγκληματιῶν ἔχει καταστήσει. Σέ καμμιά χώρα τοῦ κόσμου δέν ἰσχύει τό λεγόμενο «**πανεπιστημιακό ἄσυλο**».

● Ὑποτίθεται, ὅτι κάποτε καθιερώθηκε, γιά νά διακινουῦνται ἐλεύθερα οἱ **ιδέες** στό χῶρο τοῦ πνεύματος. Καί αὐτό, διότι ἐκτός πανεπιστημίου οἱ ἀντιφρονουῦντες διώκονταν.

● Σήμερα ποίος διώκεται γιά τὰ φρονήματα καί τίς ιδέες του; **Κανένας**, οὔτε ἐκτός πανεπιστημίου, οὔτε, πολύ περισσότερο, ἐντός.

● Καί στό κάτω-κάτω, οἱ ιδέες, ὅσο ἀνατρεπτικὲς καί ἀσεβεῖς κι ἂν εἶναι, δέν καίνε, δέν καταστρέφουν, δέν σκοτώνουν. Οἱ ιδέες **ἀντιμετωπίζονται μέ ιδέες**. Τό ψέμα, μέ τήν ἀλήθεια. Ἡ ἀπάτη, μέ τήν ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωσι.

● Πρὸς τί, λοιπόν, τό «**πανεπιστημιακό ἄσυλο**»; Γιά νά βρίσκη **ἀσυλία** ἢ **ἀλητεία**; Γιά νά ὀργιάζουν ἀτιμωρητεῖ οἱ διεστραμμένοι; Γιά νά ἐκτονῶνται ἡ καταστροφικὴ μαγία τῶν «**κουκουλοφόρων**»;

Ἦδη οἱ στατιστικὲς δείχνουν, ὅτι ἡ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ ζητεῖ τήν ἄμεση **κατάργησι** τοῦ «**ἀσύλου**». Ὅπου κι ἂν γίνεται τό ἀδίκημα, ὁ ἔνοχος νά συλλαμβάνεται. Καί μέσα στό «**ναὸ τῶν γραμμάτων**». Ἄβατος γιά τοὺς κακοποιούς δέν εἶναι οὔτε ὁ ναὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Χρειαζονται μερικοὶ τήν **κουκούλα** τοῦ ἀσύλου, γιά νά βιαιοπραγοῦν ἀνενόχλητοι. Ἄρκετά! Σάπισε τό ἄσυλο!

Ἄνασφάλεια!

Ἰώματα Ἀσφαλείας τὰ λέμε. Οὔτε ὁμῶς τοὺς δίνουμε τῇ δυνατότητα νὰ παρέχουν μικρὴ ἔστω ἀσφάλεια στοὺς Ἕλληνες πολίτες, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ Ἑλλαδικὸς χώρος μπορεῖ ν' ἀσφαλιστῇ.

Ἦ ὅταν ἡ ἐπιδημία τῆς γρίπης εἶναι καθολικὴ, τί νὰ κάνουν μερικὰ κουτιά ἀσπιρίνης ἢ καὶ ἀντιβιοτικῶν; Ἦ **ἐπιδημία** τοῦ κακοῦ εἶναι σχεδόν καθολικὴ. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον εἶναι πλέον ἐλάχιστοι (ἐλαχιστότατοι!).

- Πῶς νὰ ἐξασφαλιστῇ ἡ ἀσφάλεια σέ μιά χώρα **ἀνοχύρωτη**; Καὶ τὰ ὀχυρά μιᾶς χώρας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐσυνειδησία, ἡ τιμιότητα, οἱ ἠθικὲς ἀξίες, ἡ ἐντιμότητα τῶν ἀρχόντων.

- Πῶς νὰ συγκρατήσουν οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν **ἐγκληματικότητα**, ὅταν αὐτὴ εἶναι καλπάζουσα; Πῶς νὰ παρεμποδίσουν τὴν **παραβατικότητα**, ὅταν αὐτὴ κουκουλοφορῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπιδοτῆται ἰδεολογικά ἀπὸ πολιτικούς χώρους;

- Πῶς νὰ ἐπαρκέσουν οἱ ἀστυνομικοί, ὅταν μεγάλος ἀριθμὸς τους ἀσχολῆται μέ τῇ **φύλαξι** χιλιάδων «προσωπικότητων»; Μποροῦν π.χ. νὰ μᾶς ποῦν πόσοι ἀστυνομικοὶ φυλάνε τὴν «προσωπικότητα» τῆς κ. Δήμητρας Λιάνη ἢ δημοσιογραφίσκων τινων;

- Πῶς νὰ ἔχουν οἱ πολίτες ἀστυνόμευσι, ὅταν αὐτὴ ἐξαντλῆται πολλακίς στὰ **γῆπεδα**; Γιατί οἱ μεγαλοκαρχαρίες (παράγοντες) τῶν ὁμάδων δέν προσλαμβάνουν ἰδιωτικούς ἀστυνομικούς; Γιά ἓνα παίκτη ξένο δίνουν ἑκατομμύρια εὐρὼ τὸ χρόνο. Γιά τὴν ἡμερία στὰ γῆπεδα γιατί νὰ πληρώνη τὸ Κράτος;

Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια θὰ ἐπανακτήσουμε, μόνο ὅταν δεχτοῦμε τὸν **Ἀρχηγὸ τῆς εἰρήνης**, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Χωρὶς Αὐτόν ἡ βία, ἡ ληστεία, ὁ βιασμός, ἡ κομπίνα, τὸ ἐγκλημα, θὰ μονοπωλοῦν τὴν ἐπικαιρότητα.

Κρίσις! Μόνο οικονομική;

Ἦ ἀγκόσµα-λένε- ἡ οικονομικὴ κρίσις. Ἦ λύσις; Μερικοὶ τὴν βλέπουν ὡς **συσσώρευσι** χρημάτων. Ἄλλ' ἔτσι ἐπανεξάνεται ἡ κρίσις, ἀφοῦ χρέη δέν θὰ κυκλοφορῇ. Ἄλλοι ὡς λύσι βλέπουν τὴν **προμήθεια** ἀγαθῶν. Λές καὶ μέ τὰ τρόφιμα, πού κρύβουν σέ ἀποθήκες, θὰ ξεφύγουν τυχόν ἐπερχομένη πείνα! Δυστυχῶς καὶ κάτι «Γεροντάδες» συνιστοῦν συσσώρευσι τροφίμων, γιατί -λένε- ἔρχονται πόλεμοι καὶ λιμοί!

Λοιπόν; Ἄς ζήσουμε οἱ λίγοι κι ἄς πεθάνουν οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί!

- Μιά εἶναι ἡ λύσις καὶ τῆς οικονομικῆς κρίσεως. Αὐτὴ, πού δίνει τὸ Εὐαγγέλιο: Ἦ **ὀλιγάρκεια**. Τὸ «ἔχοντες τροφάς καὶ σκεπάσματα». Νὰ κατεβῇ ὁ πῆχυς τῆς **πλεονεξίας** καὶ τῆς **καταναλωτικῆς μανίας**, πού σήμερα εἶναι ἀχαλίνωτη.

Πάνω ὅμως ἀπ' τὴν οικονομικὴ, γὰ τὴν πατρίδα μας, εἶναι ἡ ἄλλη κρίσις: Ἦ **πληθυσμιακὴ**. Ἦ Ἑλλάδα γερνάει!

- Σέ λίγα χρόνια ὁ πληθυσμὸς τῆς ἡλικίας ἐργασίας ἀπὸ 7 θὰ κατεβῇ στὰ 5,9 ἑκατομμύρια, ἐνῶ οἱ συνταξιούχοι θὰ φτάσουν τὰ 3 ἑκατομμύρια!

- Σέ σαράντα χρόνια οἱ Ἕλληνες ἐδῶ θὰ ναι τὸ 1/3 τῶν ἀλλοδαπῶν!

Ἦ **ὑπογεννητικότητα** εἶναι τὸ ἐφιαλτικώτερο δεῖγμα τῆς ἀπιστίας τῶν Νεοελλήνων.

Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὸ περιοδικό

■ **10 Εὐρὼ** τὸ χρόνο. • Στὸ λογαριασμὸ: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. • Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστῆς**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. • Στὸ Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στὸ Βιβλιοπ. «**Βαπτιστῆς**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμά τους στὸ ὄνομα «**Βαπτιστῆς**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

■ Ἄν κάποιος δέν μπορῇ νὰ στείλῃ συνδρομὴ, ἄς τηλεφωνήσῃ στὸ **2103212713**. Πάνω ἀπὸ ὅλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματικὴ ἀφέλεια.